

Respect for linguistic rules will also help identify and eliminate corruption factors which are understood terms of legal nature, creating opportunities for corruption. Until scientists corruption factors include: 1) the factors set for enforcement fairly wide margin of appreciation free or opportunity groundless exceptions to general rules, and 2) factors that contain vague, unrealistic, difficult exercise or burdensome requirements [9, 116]. In order to prevent corruption, such as the Russian Federation was established institute anti-corruption expertise of legal acts. Ukraine has introduced anti-corruption expertise of the Law of Ukraine «On Prevention and Combating Corruption» on April 7, 2011 [10]. The main objective is to identify the anti-corruption expertise of draft legal acts norms that may contribute to the occurrence of corruption.

Another group of organizational and technical factors in the development of legal facts are systematic, which are ac-

counted for and systematization of existing regulations in order to achieve unity of law, solving conflicts, eliminate gaps in the constitutional and legal regulation and more.

The process of legal facts in constitutional law affects many other factors, but the above is enough to realize the importance of taking them into account in order to improve efficiency and further development of the mechanism of constitutional and legal regulation.

The analysis of the factors influencing the development of legal facts in constitutional law Ukraine, let's talk about them quite a wide variety: each group has relative autonomy in relation to other groups located in the historical dynamics and depending on the focus of legal policy may hold preferred position the strategic development of the legal system. Therefore, to establish an effective system of law is important to identify strategic priorities for the development of legislation, distinctive legal guidelines.

LITERATURE:

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад: голов. ред. В.Т. Бусел]. – К.; Ірпінь: ВТФ «Перун», 2002. – 1440 с.
2. Ожегов С.И. Словарь русского языка: ок. 57000 слов / [под ред. Н. Ю. Шведовой] / С.И. Ожегов. – М.: Рус. яз., 1986. – 797 с.
3. Словарь иностранных слов. – М.: Рус. яз., 1989. – 623 с.
4. Про загальнодержавну програму «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини»: Закон України від 5 березня 2009 року [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=1065-17>
5. Програма інтеграції України до Європейського Союзу: Схвалена Указом Президента України від 14 вересня 2000 року [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=n0001100-00>.
6. Максимова Е.В. Юридическая техника как средство повышения эффективности нормативных правовых актов Федеральных органов исполнительной власти: автореф. дис. на соискание учен. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.01 «Теория и история права и государства; история учений о праве и государстве» / Е.В. Максимова ; Московский новый юридический институт. – М., 2009. – 26 с.
7. Бачернихина М.В. Техника установления фактических обстоятельств как элемент единой системы юридической техники / М.В. Бачернихина // Вестник Владимирского юридического института. – 2009. – №2. – С.69-71.
8. Долотова Д.В. Особенности языка правоприменительных актов-документов / Д.В. Долотова // Вестник Владимирского юридического института. – 2008. – №2. – С. 136-141.
9. Яновский Е.С. Коррупциогенные факторы в российском законодательстве: деформации нормативно-правового толкования / Е.С. Яновский // Юрист-Правовед. – 2010. – №4. – С.115-119.
10. Про засади запобігання і протидії корупції: Закон України від 7 квітня 2011 року [Електронний ресурс] / Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>

УДК 340.1

ІСТОРИЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ СУДОВОГО СЛІДЧОГО В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ В АСПЕКТІ СУДОВОЇ РЕФОРМИ 1864 РОКУ

HISTORY OF THE IMPLEMENTATION OF THE INSTITUTE OF CORONER IN THE RUSSIAN EMPIRE IN THE ASPECT OF JUDICIAL REFORM OF 1864

Бубало О.О.,

аспірант кафедри кримінального права і процесу
Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

У статті розглядається інститут судового слідчого, впроваджений судовою реформою 1864 року, та аналіз механізму його становлення і функціонування в Російській імперії.

Ключові слова: судовий слідчий, повноваження, судова система, реформа, Російська імперія.

В статье рассматривается институт судебного следователя, внедренный судебной реформой 1864 года, а также анализ механизма его становления и функционирования в Российской империи.

Ключевые слова: судебный следователь, полномочия, судебная система, реформа, Российская империя.

This article is dedicated the institution of judicial investigator, judicial reform implemented in 1864, and analysis of the mechanism of its formation and functioning of the Russian Empire.

Key words: judicial investigator, powers, judicial system, reform, the Russian Empire.

Наказ судебным следователям 1860-го имел большие достоинства. Он создавал новую должность, не связанную органически с полицией (в столицах следователи назывались приставами следственных дел), и освобождал деятельность лиц, занимавших эту должность, от ряда стеснительных формальностей, отнимавших массу времени не только без пользы, но и со вредом для дела и для лишаемого свободы обвиняемого.

Кони А.Ф.

Постановка проблеми. Необхідність охорони прав, свобод та законних інтересів учасників кримінального провадження в Україні, а також забезпечення неупередженого і ефективного розслідування зумовлюють розробку та впровадження нових правових інститутів для вдосконалення системи кримінальних процесуальних гарантій.

Для сприяння реалізації зазначених завдань Кримінальний процесуальний кодекс України, прийнятий 13 квітня 2012 року (далі – КПК 2012 року), вводить у сферу вітчизняного кримінального процесу нового процесуального суб'єкта – слідчого суддю [1, 1]. У відповідності до п. 18 ч. 1 ст. 3 КПК 2012 року слідчий суддя – це суддя суду першої інстанції, до повноважень якого належить здійснення у порядку, передбаченому цим Кодексом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у кримінальному провадженні, та у випадку, передбаченому статтею 247 цього Кодексу, – голова чи за його визначенням інший суддя Апеляційного суду Автономної Республіки Крим, апеляційного суду області, міст Києва та Севастополя [2]. У зв'язку з прийняттям КПК 2012 року внесено зміни і доповнення до Закону України від 7 липня 2010 року № 2453-VI «Про судоустрій і статус суддів», зокрема, ч. 5 ст. 21 цього Закону передбачає, що слідчий суддя обирається зборами суддів місцевого суду із складу суддів цього суду на строк не більше трьох років і може бути переобраний повторно [3].

На часі вітчизняні науковці та юристи-практики не припиняють дискусій щодо реалізації механізму функціонування моделі слідчого судді. Відомо, що найбільшого поширення словосполучення «судовий слідчий» набуло після проведення в Російській імперії судової реформи 1864 року. Порівняння стану сучасної вітчизняної судової системи з основами судоустрою царської пореформеної Росії є дуже пізнавальним. З огляду на це, важливого значення набуває наукове дослідження історичних процесів виникнення та становлення інституту судового слідчого.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Судовий контроль уже давно є предметом дослідження вітчизняних та зарубіжних науковців. Питання виникнення, розвитку, компетенції судового слідчого (слідчого судді), його місця, ролі та механізму функціонування вивчалися та аналізувалися у наукових роботах таких вчених, як І.В. Іваненко [14], А.Ф. Коні [12], О.П. Кругліков [13], Ю.В. Роштіна [5, 11], Н.П. Сиза [1], Л.Л. Соловійова [6], Ю.В. Скрипіна [10], А.Р. Туманянц [4], І.Я. Фойніцький [7], В.В. Шимановський [8], С.Г. Щегловітов [9] та ін.

Метою статті є: на основі доктринальних поглядів вітчизняних та зарубіжних вчених проаналізувати історичний аспект становлення і функціонування процесуальної фігури судового слідчого у реформний період 1864 року в Російській імперії та зробити авторські висновки.

Виклад основного матеріалу. У кримінально-процесуальному законодавстві європейських країн та країн СНД по-різному визначається суб'єкт, уповноважений здійснювати контрольні функції на стадії досудового провадження. Наприклад, посада слідчого судді існує в КПК Латвії та Італії. У кримінальному процесі Франції функціонують і слідчі судді, і судді з питань свобод та ув'язнення. Суддя з питань кримінального переслідування передбачений КПК Республіки Молдова. У КПК Литовської Республіки закріплено статус судді досудового провадження. У ФРН судові повноваження при проведенні дізнання покладаються на суддю дізнавача [4, с. 898].

У 1864 році під час проведення судової реформи в Російській імперії був заснований інститут судового слідчого, який здійснював попереднє слідство в якості представника судової влади, що надавало досудовому слідству демократичний характер.

Поява зазначеної посади сприяла розвитку змагальності у кримінальному судочинстві, оскільки судовий

слідчий не був представником сторони обвинувачення, не здійснював кримінальне переслідування [5, с. 16].

Варто зауважити, що вперше був втілений в життя принцип поділу судів на кримінальні та цивільні. Суд став розглядатися як орган особливий організації, не пов'язаний з державним апаратом. Введення інституту судових слідчих стало одним з рушійних елементів судової реформи 1864 року, оскільки воно означало перехід від інквізиційного карного до демократичного процесу в Росії. Судовий слідчий був носієм судової влади і належав до категорії осіб суддівського звання.

На законодавчому рівні відбулося юридичне закріплення положення про відокремлення судової влади від адміністративної та обвинувальної (Указ про відокремлення слідчої частини від поліції, Установа судових слідчих, Наказ судовим слідчим від 8 червня 1860 року, Основні положення перетворення судової сфери в Росії від 29 вересня 1862 року, положення яких практично без змін увійшли до Судових статутів від 20 листопада 1864 року) [6, с.4]. Основним нормативним актом став Статут кримінального судочинства Російської імперії 1864р. (далі – СКС), який мав на меті об'єднати судову організацію, надавши судовій владі належну повноту. До системи судового відомства окрім суддів було включено судового слідчого з підпорядкуванням судовій владі – посадову особу, діяльність якої була необхідною в інтересах безперешкодного руху судового розгляду і взагалі судового провадження [7, с. 198].

На цю посаду безстроково призначалися особи, які досягли 25-річного віку, мали вищу юридичну освіту або «довели на службі свої знання щодо судової частини» та були приведені до встановленої для суддів присяги [8, с. 112].

Щодо спеціальних моральних вимог до кандидатів на цю посаду, то положення СКС наводять їх негативні ознаки, вказуючи, хто не може бути призначений на цю посаду: особи, які перебувають під слідством і судом за злочини й проступки; відсторонені зі служби, згідно із судовим рішенням або з духовного відомства; оголошені неспроможними боржниками тощо.

Маючи таке призначення носіїв судової влади, судові слідчі повинні були бути самостійними. У КСК говориться про те, що законодавець має на увазі таким чином «підвищити судову владу, дати їй належну самостійність» [9, с. 3].

Відповідно до мети діяльності судового слідчого його функції можна окреслити таким чином:

1. Виходячи з прав та обов'язків, пов'язаних з розслідуванням кримінальної справи, він був зобов'язаний: (1) порушити кримінальне переслідування й розслідувати подію злочину; (2) встановити охорону фактичного матеріалу, на підставі якого вирішуватиметься питання про віддання обвинуваченого до суду, а також про його винуватість;

(3) доповідати про розпочате ним слідство прокуророві в передбачених законом випадках; (4) вживати всіх заходів, необхідних для провадження слідства; (5) контролювати виконання своїх законних вимог відповідними посадовими особами й установами без затримки, а в разі опору вимагати сприяння цивільного й військового керівництва і сторонніх людей;

(6) перевіряти, доповнювати і скасовувати рішення поліції у проведеному нею первинному дослідженні; (7) застосовувати запобіжні заходи; (8) доручати поліції провадження дізнання і збирання необхідних довідок та ін.

2. Контрольні повноваження судового слідчого полягали у тому, що він був вправі: (1) негайно звільнити незаконно позбавленого волі (ст. 491 СКС), (2) здійснювати контроль за оглядом і виймкою кореспонденції з поштово-телеграфних установ (ст. 509 СКС); (3) розглядати законність та обгрунтованість заходів по забезпеченню заявленого цивільного позову чи позову про відшкодування конфіскованого майна (ст. 268 СКС); (4) накладати покарання на поліцейських чинів за недогляд і безладдя щодо слідчих дій (статті 485, 486 і 488 СКС); (5) вирішувати пи-

тання про відвід слідчого (ст. 274 СКС) та ін. [10, с. 20-21].

Судовий слідчий, здійснюючи попереднє слідство, повинен був встановити обставини, що обвинувачують та виправдовують особу, а тому зазначені та інші повноваження не дозволяють віднести судового слідчого до жодної зі сторін. Його неупередженість забезпечувалася не процесуальною позицією у справі, а статусом носія судової влади. У певному сенсі судовий слідчий був арбітром у суперечці з боку обвинувачення (прокурора, вимоги якого при провадженні слідчих дій, спрямованих на збір доказів, що викривають обвинуваченого, були обов'язкові для судового слідчого) і сторони захисту (обвинуваченого, який мав право бути присутнім під час допиту свідків, інших слідчих дій). Така функція судового слідчого є поширеною і на часі, коли захисник обвинуваченого допущений на стадії попереднього розслідування і користується зі своїм підзахисним широкими правами, у тому числі і правом участі у доказуванні.

Характеризуючи діяльність судових слідчих дореволюційного періоду, необхідно відзначити, що вони володіли усім комплексом імперативних повноважень у розкритті та розслідуванні злочинів, в тому числі щодо застосування заходів процесуального примусу. Приступивши до попереднього слідства, слідчий мав провести його відповідно до обставин справи, залучаючи у разі потреби нових осіб. Він самостійно проводив усі необхідні слідчі дії, допити обвинувачених і застосування запобіжних заходів, допити свідків, призначення експертизи, огляд речових доказів, обшуки і виїмки, маючи право залучати для допомоги чинів поліції. Попереднє слідство закінчувалося ознайомленням обвинуваченого з провадженням у справі. Після чого судовий слідчий оголошував усім, хто бере участь у справі, що попереднє слідство закінчено, і направляв справу прокурору або його товаришу.

Згідно з положеннями СКС судовий слідчий міг порушити провадження у справі на підставі доручення прокурора про проведення попереднього слідства. При цьому прокурор міг, не направляючи справи судовому слідчому, направити матеріали дізнання безпосередньо в суд.

У кримінальному процесі дореволюційної Росії прокурор не здійснював нагляд за виконанням судовим слідчим кримінально-процесуального законодавства. Письмові вимоги (вказівки) прокурора судовому слідчому про провадження слідчих та інших процесуальних дій давалися в рамках здійснення прокурором функції кримінального переслідування в цілях збору доказів, що викривають обвинуваченого [5, с.19].

Слід зазначити, що функція досудової підготовки кримінальної справи була передана органам юстиції. Значною підмогою для судових слідчих були особливі Циркуляри Міністерства юстиції, а також Циркуляри Загальних зборів відділень окружних судів на місцях. З одного боку, вони надавали суттєву допомогу судовим слідчим при провадженні попереднього слідства (здійснення слідчих дій), оскільки законодавство у даній сфері було недосконалим. З іншого боку, такі роз'яснення стали «першими ластівками» багатьох змін у Судових статутах 1864 року, що послідували відразу після проведення судової реформи. Причиною цьому слугувало не що інше, як бажання державної влади послабити юридичну силу і свободу судових слідчих у провадженні попереднього слідства та повернути втрачений контроль усієї судової влади у свої руки [6, с. 23].

Висновок. Одним із яскравих кроків історичних правових реформ 60-х років XIX ст., безсумнівно, було введення інституту судового слідчого [11, с. 64]. Проведення реформування досудового провадження у Росії супро-

воджувалося змінами в усіх сферах суспільного життя. Як зазначав видатний російський вчений А.Ф. Коні: «... Юрист знайде в історії судової реформи блискучу картину докорінних змін форм та умов здійснення правосуддя, зустрінеться із законодавчою роботою, яка за своєю значимістю варта глибокого вивчення...» [12, с. 201].

Дійсно, законодавство, існуюче ще з часів Петра I і Катерини II, не могло у повній мірі врегульовувати суспільні відносини, засновані на буржуазно-демократичних принципах, не властивих законам дореформеного періоду. У яскраво виражені суперечності між законодавством і реальною дійсністю вступили юридичні норми, що регулювали кримінально-процесуальні відносини, неспроможність яких і змусила верховну владу першою провести реформу попереднього слідства, що стала своєрідним поштовхом для усіх подальших буржуазно-демократичних перетворень у цій галузі права [6, с. 29].

Реформа судової системи 1864 року закріпила в Росії нові принципи та інститути відокремлення суду від адміністрації, рівність усіх перед судом, незмінність суддів та слідчих, прокурорський нагляд, виборність суддів і присяжних засідателів, а також реорганізувала діяльність старих інститутів [5, с. 3].

Слід погодитися з позицією О.П. Круглікова, який вважає, що порівняно з поліцією судовий слідчий був наділений ширшими повноваженнями [13, с. 55]. Приміром, у ст. 269 СКС закріплювалося його право перевіряти, доповнювати й скасовувати усі без винятку дії поліції, пов'язані як з дізнанням, так і зі здійсненням невідкладних слідчих дій у порядку статей 258-259 СКС. Проте, разом з тим, він не був у повній мірі самостійним у своїх діях, тому що підпорядковувався прямо повітовому суду, опосередковано – губернському прокуророві й губернаторові [11, с. 64].

Узагальнюючи вищевикладене, можна зробити висновок, що процесуальна модель судового слідчого забезпечила передачу повноважень на попередньому розслідуванні від органів обвинувачення органу судової влади, що означає реалізацію принципу змагальності на цій стадії процесу.

Однією з новацій нового КПК України, що набрав чинності 19 листопада 2012 року, також є суттєве розширення функцій суду щодо контролю за дотриманням прав і свобод сторін кримінального провадження під час досудового розслідування. Ключовою та абсолютно новою для вітчизняного кримінального процесуального законодавства фігурою, яка уповноважується новим законом на здійснення зазначених вище функцій, є фігура слідчого судді [14].

Отже, вважаємо, порівняння проведення судової реформи 1864 року в Російській імперії із сучасним реформуванням вітчизняної судової системи дасть можливість використати позитивний досвід для реалізації інституту слідчого судді як процесуально самостійного учасника кримінального процесу, що буде здатний забезпечити захист конституційних прав і свобод людини і громадянина. Однак не слід автоматично копіювати правила та інститути, які діяли раніше, оскільки суспільні, політичні, економічні та інші умови з плином часу зазнають значних змін, і те, що було оптимальним за інших історичних умов, може бути недоцільним в сучасній Україні. Очевидно, що слідчий суддя повинен стати ключовим інститутом у кримінальному процесі, особливо на стадії досудового слідства, оскільки багато питань, які відповідно до КПК 1960 року були віднесені до компетенції прокурора та слідчого, тепер будуть вирішуватися неупередженою особою, яким і є слідчий суддя, що є загальноприйнятим у кримінальному процесі багатьох зарубіжних країн, незалежно від форм кримінального процесу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Сиза Н.П. Повноваження слідчого судді щодо здійснення судового контролю у кримінальному процесі України // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2012. – № 2(6). – С. 1-21.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651%D0%B0-17/paran3#n3>.
3. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 7 липня 2010 року № 2453-VI : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2453-17>
4. Туманянц А. Р. Слідчий суддя як суб'єкт реалізації судових функцій у досудовому провадженні // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 896-901.
5. Рощина Ю.В. Судебный следователь в уголовном процессе дореволюционной России. Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 / М., 2006. – 32 с.
6. Соловьева Л.Л. Становление института судебных следователей в Российской империи во второй половине XIX века: на материалах Рязанской, Орловской, Воронежской и Тамбовской губерний. Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.01 / Владимир, 2007. – 21 с.
7. Фойницкий И.Я. Курс уголовного судопроизводства. Изд. 4-е. – СПб.: Тип. М-ва путей сообщ. (А. Бенке), 1884. – Т. 1, 400с.
8. Шимановский В.В. Судебный следователь в пореформенной России // Правоведение. – 1973. – №3. – С. 112-115.
9. Судебные уставы Императора Александра II с законодательными мотивами и разъяснениями. Устав уголовного судопроизводства. – 10-е изд., перераб., испр. и доп. / Под ред. С.Г. Щегловитова. – СПб.: Тип. Тренке и Фюсно, 1910. – 949с.
10. Скрипина Ю.В. Слідчий суддя в системі кримінально-процесуальної діяльності (порівняльно-правове дослідження): Дис. ... канд. юрид. наук.: 12.00.09 / Х., 2008. – 219 с.
11. Рощина Ю. Роль судебного следователя в уголовном процессе дореволюционной России // Рос. юстиция. – 2002. – №12. – С. 64, 65.
12. Кони А.Ф. Собрание сочинений в восьми томах. Том 1. – М.: Юридическая литература, 1966. – 541 с.
13. Кругликов А.П. Взаимодействие следователей и органов дознания по Уставу уголовного судопроизводства 1864 года // Рос. следователь. – 2005. – №1. – С. 54-56.
14. Иваненко І.В. Інститут слідчого судді за новим Кримінальним процесуальним кодексом України // За матеріалами конференції суддів Апеляційного суду Черкаської області та загальних місцевих судів Черкаської області, м. Чорнобай, 19 жовтня 2012 року. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://court.gov.ua/sud2390/practice/uzagalnennja/0001/>.

УДК 340.1

HISTORY OF THE INSTITUTE CORNER IN THE RUSSIAN EMPIRE IN THE ASPECT OF JUDICIAL REFORM IN 1864

ІСТОРІЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ СУДОВОГО СЛІДЧОГО В РОСІЙСЬКІЙ ІМПЕРІЇ В АСПЕКТІ СУДОВОЇ РЕФОРМИ 1864 РОКУ

Bubalo O.O.,

*graduate student of criminal law and procedure
Eastern National University of Lesya Ukrainka*

This article is dedicated to the institution of judicial investigator, judicial reform implemented in 1864, and analysis of the mechanism of its formation and functioning of the Russian Empire.

Key words: judicial investigator, powers, judicial system, reform, the Russian Empire.

У статті розглядається інститут судового слідчого, впроваджений судовою реформою 1864 року, та аналіз механізму його становлення і функціонування в Російській імперії.

Ключові слова: судовий слідчий, повноваження, судова система, реформа, Російська імперія.

В статье рассматривается институт судебного следователя, внедренный судебной реформой 1864 года, а также анализ механизма его становления и функционирования в Российской империи.

Ключевые слова: судебный следователь, полномочия, судебная система, реформа, Российская империя.

Statement of the problem. The need to protect of rights, freedoms and legitimate interests of the criminal proceedings in Ukraine as well as providing impartial and effective investigation lead to the development and implementation of new legal institutions to improve the system of criminal procedural guarantees.

To facilitate the implementation of these tasks Criminal Procedural Code of Ukraine, adopted April 13, 2012 (hereinafter – CCP 2012), enters into the sphere of domestic criminal procedural process of a new entity – the investigating judge [1, 1]. In accordance with paragraph 18 of Part 1 Article 3 CPC 2012 the investigating judge – a trial judge, whose powers to exercise in the manner prescribed by this Code, judicial enforcement of rights, freedoms and interests of persons in criminal proceedings, and in the case provided for in Article 247 of this Code – Chairman or in his definition of another judge of the Appellate Court of the Autonomous Republic of Crimea, regional courts of appeal, the cities of Kyiv and Sevastopol. [2] In connection with the adoption of the CCP in 2012 amended the Law of Ukraine on July 7, 2010 № 2453-VI «On the Judicial System and Status of Judges», in particular,

§ 5. 21 of the Act provides that the investigating judge elected assembly of judges of local courts of the judges of this court for a term not exceeding three years and may be re-elected. [3]

At the time of national researchers and practitioners do not stop discussions on the implementation of the functioning model of the investigating judge. It is known that the most widely phrase «coroner» acquired after the Russian Empire judicial reform in 1864. Comparison of modern domestic judicial system with bases royal reformed judiciary is very informative. In this regard, important to the scientific study of historical processes of emergence and development institute a judicial investigation.

Analysis of recent research and publications. Judicial review has long been a subject of study of domestic and foreign scholars. Questions origin, development, competence coroner (investigating judge), his place, role and functioning of the mechanism were studied and analyzed in scientific work of scholars such as I. Ivanenko [14], A. Koni [12], A. Kругlikova [13], Y. Roschina [5, 11], N. Siza [1], L. Solovyov [6], Y. Skripin [10], A. Tumanants [4], I. Foyntskyy [7], V. Szymanowski [8], S. Shcheglovitov [9] and others.